

Gösta Sundström tröttnar inte på utsikten från Strandliden. Här har han bott i 42 år.

den. Det var mycket spontana upptåg och vi barn var verkligen tillsammans med de vuxna. Idag uppfattar jag det som att det är mer uppdelat. Mycket cirklade kring idrotten. Ingo var ju stor vid den här tiden och Gösta Sundström, som bodde bredvid oss, var framgångsrik femkampare.

Ofta kom det hem folk till familjen Fare och köpte en tavla.

– Det var nog fler som köpte konst förr, funderar Mikael. Och mer byteshandel. Pappa lyckades till och med skaffa sig en bil, en vit Triumph Spitfire, i utbyte mot tavlor.

Mikael Fare är en av dem som var med och arrangerade en minnesutställning om konstnärerna på Strandliden i vintras. Utställningen

hölls på galleri Plaisiren vid Hässelby Slott. Man lyckades samla ihop konstverk av alla som hade varit verksamma i kolonin, trots att de flesta idag inte är i livet.

– Det var en rolig utställning, säger Mikael Fare. Många släktingar till konstnärerna kom och tittade. Expressen gjorde ett reportage och hade med sig samma fotograf som var här och plåtade konstnärskolonin på 50-talet.

KARL-AXEL LARSSON VÄXTE OCKSÅ upp på Strandliden. Han delar ateljé med Mikael Fare i en gammal folkskola, och bor med sin familj på Strandliden.

– Jag har en positiv förankring till barndomen här, säger han. Det känns inte konstigt att

som vuxen bo kvar i samma miljö. Men att måla hemma skulle jag inte klara av. Konceptet med kombinerade bostäder och ateljéer fungerar inte så bra. Och lägenheterna är ju inte så stora.

Tar man en promenad i området i dag syns inte många människor till. Folk jobbar på annat håll och ungarna är på dagis. Strandliden känns lite sömntigt, så där som bostadsområden i förorter brukar göra under arbetstid på vardagarna. Att det har levt 28 unga konstnärer här med sina familjer är nästan svårt att förstå.

– Nu är det ju bara några få gamlingar kvar av oss som var med när det begav sig, säger Gösta Sundström. Men jag målar på. Jag tröttnar aldrig på utsikten.